

גלין 487
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

דודו למשפחה קייטין על האישור לפרסום במבית

סיפורי חז"ל

צדקה תציל ממוות

שני תלמידים של רבי חנינא היו יוצאים לקצוץ עצים, ראה אותם חוזה בכוכבים ואמר: אלו שנים יוצאים ואינם חוזרים, כלומר שימותו בדרך ח"ו. כשיצאו פגע בהם זקן אחד, אמר להם עשו עמי צדקה ותנו לי לאכול, כי זה שלשה ימים שלא אכלתי שום דבר, היה עמהם ככר לחם אחד, חתכו חציו ונתנו לו לאכול, התפלל עליהם ואמר להם תחיה נפשכם ביום הזה כאשר החייתם את נפשי. יצאו בשלום וחזרו בשלום, היו שם אנשים ששמעו מהחווה בכוכבים שאמר שלא יחזרו בשלום, אמרו לו לא כך אמרת שלא יחזרו אלו בני אדם? והרי חזרו. אמר: יש כאן איש שקרן שאצטגנינות שלו שקר, כלומר על כרחי אני צריך להודות שאין ממש באצטגנינות שלי, ואף על פי כן לבו חפשו במשא שלהם, חפשו ומצאו נחש חציו מוטל בצד האחד של המשא וחציו בצד השני והם הרגו אותו בלי לראות. אמר החווה בכוכבים לאותם שני תלמידים מה מצוה באה לידכם ביום הזה שניצלתם ממוות? ספרו לו המעשה שבשכר הצדקה נצלו, אמר החווה בכוכבים מה אני יכול לעשות שאלקי ישראל מתפייס בחצי ככר לחם שעל ידי זה נעתר להם והצילם. (ירושלמי שבת פ"ו ה"מ)

לע"נ

הר"ר יוסף ב"ר זאב"ל

ובנו הר"ר מרדכי ב"ר יוסף ז"ל

נלב"ע ט"ו תשרי תנצב"ה

נדבת בנו ואחיו יבלחט"א

הר"ר דוד משה שמואל הי"ו

פרשת השבוע

סוככים למטה ונפתחים למעלה

מסופר: פעם בערב חג הסוכות בא המשמש אל הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע ואמר לו שהסוכה כבר מוכנה להיכנס לשם והרבי יכול לבוא לראותה. כאשר נכנס ה"חווה" הקדוש אל הסוכה וראה את השלאק העשוי להגן מפני הגשמים, שאל את משמשו איך משתמשים בו? וענה שצריכים לסובב ולמשוך החבל מלמטה, ואז יפתח הגג מלמעלה. אורו פני הרבי מלובלין ואמר: את זה אני אוהב מאוד, אז מען דרייט פון אונטען און עס מאכט זיך אויף פון אויבען, דהיינו שסוככים למטה בארץ ושערי השמים נפתחים למעלה

אמונה גדולה מראיה

מעשה בחסיד אחד שתדיר היה חברו שהיה מתנגד מקניטו ומצערו בדברים אודות נסיעתו לרבו, כי מה תועלת תצמח לו מזה, ומה הוא פועל בנסיעתו? מאידך גיסא היה החסיד מפציר בחברו המתנגד שיתלווה אליו פעם בנסיעתו אל רבו, כי אז יוכיח עד כמה פועלת נסיעה אל הרבי. אך הלה בשלו, מה לי כי אסע אל רבו? החסיד לא חדל מהפצרותו, עד שפעם תבע ממנו במפגיע להתלוות אליו באומרו, באם לא תושפע אתה מרבי ולא תיהפך בעצמך לחסיד, מבטיחך אני כי גם אני

אחדל מהנסיעות. אותו מתנגד היה בטוח בעצמו שהוא לחסיד לא יהיה, ואם כן ירויח ריווח גדול בנסיעתו, שגם החסיד יהפוך למתנגד, לכן נתן מיד את הסכמתו לנסיעה המשותפת. ואכן, בהגיע חג הסוכות, ארוז את מיטלסליהם ונסעו יחדיו אל הרה"ק רבי מרדכי מנעשכיו זי"ע"א. בהגיע ליל החג כשכנסו לסוכת הרבי, התעלף המתנגד. כשהעירוהו, סיפר שזכה לראות את האושפיון הק, מיד נהפך לבו בקרבו והוא הפך לחסיד. כמובן שסיפר על המחזה לחבירו, אך חבירו אמר לו שהוא לא ראה את האושפיון. לאחר מכן פנה החסיד אל הרה"ק מנעשכיו ותמיהה בפיו, מדוע זה ייגרע חלקי מחברי שעד אמש לעג לכל דברי החסידות, אך זה עתה בא הנה בזכותי, וכבר זכה לראות את האושפיון, ואילו אני לא זכיתי לגילויים שכאלה. ענה הרה"ק ואמר, הבן נא, אותו מתנגד מוכרח הייתי להראותו דבר מה על מנת למשוך את לבו ולהטותו לדרך החסידות. אך אתה, שהגך אמון על דרכי החסידות ותיק וחסיד הנך, ובתור חסיד הנך מאמין באמונה שלימה, שהאושפיון באים לסוכת הרבי. שלך גדולה משלו, אמונתך התמימה גדולה מראיתו הפשוטה שכן ראייה בעיניים יש לה גבול ומחסום, משא"כ אמונה אין לה גבול ותחום.

זמני השבת

זמני יציאת החג

ירושלים: 7:14 ת"א: 7:16 ר"ת: 7:51

חג הסוכות

זמני כניסת החג

ירושלים: 6:03 ת"א: 6:18

אתרוג בעבור תפילות הימים הנוראים

כמו שעון בכל שנה בימי הסליחות, היו תושבי 'סיניטיע' פוגשים בדמותו של אותו אברך צעיר לימים בעל חתימת זקן קטן אדמוני ויפה מראה, עד שהללו היו אומרים בבדיחותא, אימתי מתחילים באמירת סליחות לכשיבוא האדמוני הלזה. האברך היה נשאר בעיירה כמעט חודש ימים עד לאחר חג הסוכות, או אז היה אורז חפציו, נפרד בידידות מפרויקיה – אפרים בעל האכסניה, אצלו התאכסן ונעלם לדרכו, איש לא ידע מאין הוא ואנה פניו מועדות, מי הוא האיש ובמה הוא עוסק, הוא מצדו שתקנותו הייתה מרובה מדיבורו, ולא היה נכנס בשיח ושיח עם התושבים, רק זאת ידעו, ששמו ישראל בן אליעזר, זאת גילה כאשר נקרא לעלות לתורה באחד מביקוריו.

שנה אחת הגיע כהרגלו לאכסנייתו של פרויקיה, שכר חדר והחל להתעסק בתורתו ובעבודתו מתוך אוירה רצינית של אלול. ערב ראש השנה, לפתע נודע לגבאי בית המדרש הגדול של סיניטיען, כי החזן הקבוע נפל למשכב. הוא שוכב במיטתו, חומו גבוה, קולו צרוד וכמעט לא נשמע, ברי היה לכולם שבמצבו זה אינו יכול לשמש כשליחם של עמך בית ישראל. בלבול ומבוכה אחזו בגבאי בית הכנסת, מעולם לא עמדו בפני שוקת שבורה שכזו, החזן חולה ותחליף אין, כשהמבוכה הלכה והעצימה, ניגש פרויקיה בעל האכסניה אל הגבאים וגילה את אונם, ישראליק הצעיר המתאכסן בביתו, מוכר לי כאיש ישר וכשר, את קולו גם שמעתי, קול ערב ונעים, לו נדמה שהוא יכול להיות שליח הציבור שלנו. הביטו הגבאים אלו באלו, לא דבר קל הוא לשלוח לפני העמוד שלוחם של כלל ישראל, יהודי שאין יודעים פשרו ומהותו, פרויקיה שנהנה מהרעיון שהעלה, דחק בהם, עצתי לכם שתגישוהו קודם להתפלל תפלת ערבית של חג, ונשמע אם אכן קולו ערב, והיה אם ימצא חן בעיני הקהל, ייגש גם למחרת לתפילת המוספים.

נשאה ההצעה חן בעיני הגבאים, והרכיבו משלחת מכובדת שפנתה לישראליק האברך להפציר בו כי ייגש לפני העמוד. הביט בהם הצעיר במבט זך וטהור, חכך קלות בדעתו, והסכים בניע ראש. תפילת ערבית שכזאת לא שמעו תושבי סיניטיען שנים רבות, קולו של האברך היה נעים ורך, מתחנן ומפציר על נקלה כבש את לב כולם, לא רק קולו ומנגינותיו כבשו את הקהל, היה בתפילתו משהו נוסף שגרם לכולם התעררות פנימית עמוקה, לאיש מהם לא היה ספק, כי הם רוצים שגם למחרת יהיה שליחם הנאמן לפני היושב במרומים. כשהציעו לפניו את הדבר נענע ראשו קלות, כשפניו מאירות באור עילאי, בפעם הראשונה הבינו כולם כי האברך האלמוני הלז הנו מורם מעם. ואכן לשיא הגיע הקהל בתפילת המוסף שלמחרת, כאשר ישראליק העלה אותם לפסגות גבוהות שכמותם טרם ידעו, חויה רוחנית כבירה טלטלה את כולם במשך אותן שעות וקולו המתחנן והמתחטא התנגן בלבם עוד שעות ארוכות.

בעשרת ימי תשובה קם החזן הקבוע ממיטתו, והוא נכון ונמרץ לגשת לפני העמוד כמנהגו מימים ימימה. אלא שדא עקא, לאחר שטעמו כי טוב, איש מבעלי הבתים לא רצה עוד בתפילתו, הכול חפצו לראות את האברך עומד ליד העמוד, ומגיש תפילותיהם לפני כיסא בעל הרחמים ביום הדין הגדול והנורא בהמליצו טוב עליהם. ובכל זאת הבינו היטב כי אי אפשר לדחות אוו החזן הקבוע בדברים של מה בכך. לאחר התייעצויות קדחתניות החליטו ביניהם לשאול דווקא את פי האורח הצעיר, שלימים התפרסם בכל קצוות הארץ ונודע בכינויו הבעל שם טוב הקדוש ויע"א. הם ידעו כי הוא אינו עוד אחד מהארחי פרחי הנודדים ממקום למקום, וכי הוא אדם מורם מעם, הוא בחכמתו בוודאי יידע את אשר לעשות. כשהציגו לפניו את העניין נענה בפשטות, עצתי שתאמרו לחזן הקבוע, כי תיתנו לו שכרו הקצוב כמו בכל שנה, והציעו לו לבקש ממני להתפלל במקומו, שכן הוא עצמו יודע שעדיין לא שב לאיתנו לגמרי. כך אכן היה, החזן הקבוע הסכים להצעה והוא עצמו פנה לאברך הצעיר וביקשו למלא מקומו, שכן הוא חש עדיין שאינו במיטבו, וקשה עליו השירה והחזנות.

את אותו יום כיפורים לא שכחו תושבי סיניטיען עוד שנים רבות. למחרת יום הכיפורים, הגיעו נציגי הגבאים ובעלי הבתים אל מקום אכסנייתו של ישראל הצעיר, כדי להודות לו על תפילותיו. קיבלם הלה בחביבות ובמאור פנים, ושמע את דברי תודתם, כשסיימו שאל אף הוא מצדו ומה בנוגע למשכורתו? הביטו הגבאים זה בזה, לא סוכם עמו מראש על תשלום כלשהו, אולם הבינו כי בקשתו אכן במקומה. נקוב שכרך וניתנה לך, השיבו לו. אין רצוני במעות כלשהן, רצוני רק שתקנו למעני אתרוג מהודר ויפה שיהא ראוי לברכה. אכן נגולה מעל לבם של הגבאים, הם יצאו בזול מכפי שחשבו, נשתדל בכל דרך לקנות עבורכם אתרוג מהודר, השיבו ולא ידעו מה מצפה להם. באותה שנה לא קל היה למצוא אתרוגים, ועל אחת כמה לא אתרוגים יפים ומהודרים, בכל העיירות והכפרים שמסביב לסיניטיען לא היה בנמצא אף לא אתרוג בודד, אפילו לא כזה שהוא כשר בדיעבד.

את שלושת המינים האחרים השיגו על נקלה, אולם היפה והבולט שביניהם האתרוג, אין. פרנסי קהילת סיניטיען רצו לעמוד בהבטחתם, ומיהרו לשלוח שלוחים לערים רחוקות ומרכזיות יותר, כדי לדרוש אחר אתרוג מהודר. הם ציידו את השלוחים בסכום כסף גדול, כדי שיוכלו לשלם בעד האתרוג כל מחיר שיידרש, אולם חיפושיהם של השלוחים העלו חרס, לא היה אף לא אתרוג אחד לרפואה.

הגיע ערב חג הסוכות, ישראליק יושב באכסנייתו של פרויקיה, מתכונן בסילודין לחג הממשמש ובא, והוא דואג ומיצר, טרם נמצא אתרוג ראוי לברכה, כמו גזירת שמיים נגזירה למנוע ממנו לברך על ארבעת המינים.

משל ונמשל

מאוצר מתנת חינוך

משל ליהודי ששהה פעם מחוץ לעיר מגוריו ואולו כל כספו ומוזונו, ימים אחדים עברו על האיש מבלי שבאו אל פיו מאכל ומשקה, עד אשר נקלע לעיירה יהודית, בכניסה לעיירה פגש אחד מבני המקום ושאלו האם יש בעיירתכם יהודי מכניס אורחים שיואיל לארחני בביתו? השיב הנשאל בחיוב, בהצביעו לעבר אחד הבתים, צעד האורח לעבר המקום שעליו החווה האיש, אך כיוון שבאותו עבר היו שני בתים טעה האיש ונכנס לא אל הבית שעליו הורה לו בן שיחו, אלא לבית הסמוך שלא היה אלא ביתו של קמזן העיירה. כשנכנס האורח אל בית הקמזן, נשאל על ידי בעל הבית לסיבת, בואו זה ימים אחדים מטלטל אני בדרכים וכל מזון או משקה לא באו אל פי, סיפר האורח, אנא תן לי דבר מאכל להשקט את רעבוני, עיניו של בעל הבית נפערו בתמיהה לשמע משאלתו המוזרה של האיש, וכי חינוך אין כסף אתן לך מזון? שאל בקול קשה, אם תסכים לעשות בעבורי עבודה כלשהי, תקבל מנת אוכל בתמורה לעבודה, הנה בוא בעקבותי והוא הוביל את האיש אל חצר הבית שם מונח היה בול עץ גדול, אם תנסר את בול העץ לגזרי עץ קטנים, אתן לך מזון, לא היתה לו ברירה לאורח המסכן, ובשארית כוחותיו נטל לידי את המשור והחל בעבודה המפרכת, וכשכילה סוף סוף עבודתו, פנה אל בעל הבית וביקשו לקיים את הבטחתו ולהעניק לו מזון, יצא בעל הבית אל החצר, וכשנוכח שהעבודה בוצעה כראוי, ניגש אל האורח אחז בחיבה בזרועו ואמר לו: רואה אתה את הבית הזה והוא הצביע על בית שכנו, הבית שעליו גם הורה האיש שפגש האורח בבואו לעיירה, היכנס נא לבית זה ושם יתנו לך ארוחה משובחת תמורת עבודתך, עשה האיש כדבריו פנה אל הבית הסמוך, ונתקבל שם בסבר פנים יפות, בעל הבית ערך לפניו את השולחן והגיש לו מטעמים ומעדנים לרוב, האורח הרעב והגיע אכל בשמחה את המזון המשובח, וכשכילה את סעודתו פנה ואמר לבעל הבית, בעבור סעודה דשנה שכזאת כדאית היתה העבודה שעשיתי, על איזו עבודה אתה סח? התפלא בעל הבית, כשסיפר לו האורח את כל המעשה, נתחייך בעל הבית ואמר: דע לך שהאוכל שאכלת על שולחני, הינו מתנת חינוך, ואילו את העבודה עשית לא למעני אלא למען אדם אחר.

והנמשל כל מוזונו ופרנסתו של האדם מוענקים לו מן השמיים כמתנת חינוך, ואילו עבודתו ומלאכתו אינם אלא בגלל עוונותיו.

(בשם הרה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א)

בצערו הגדול אף נמנע מללכת ולהתפלל בבית הכנסת תפילת מנחה של ערב חג, הגבאים מצידם התביישו להיראות בפניו לאחר שלא הצליחו למלא את בקשתו, סבר פניו המחויך של ישראל נעלם, וענת דאגה ריחפה עליו, הוא התהלך בחדרו אנה ואנה דואג ומיצר.

דפיקה גסה נשמעה לפתע על דלת האכסניה של פרויקה, מבלי להמתין לתשובה, נפתחה הדלת, ובפסח עמד איכר גבה קומה, חבוש בכובע איכרים רוסי, וקולו גס ומחוספס. הוא התיישב באחד הכסאות הפנויים, הניח צרורו על השולחן וכבך ידיו זו בזו, הא ביקש מפרויקה להגיש לו צלחת מהבילה "אח" נאנח בהנאה. פרויקה גש הנה, קרא לבעל הבית בסבר של עליצות. ראש איזה פרי יפה מצאתי היום, תוך כדי דיבור פתח את חבילתו, ושלף ממנו אתרוג צהוב, יפה ומרשים בהדרו. יודע אני כי אתם משתמשים בפרי כזה ליום חגכם. כבר מרחוק קלט פרויקה במה מדובר, באדישות מעושה ניגש לשולחנו של האיכר, לקח את הפרי הנאה, ובחנו כנ וכנ, לשמחתו לא היתה גבול, הוא שראה בצערו העמוק של אורחו, שכעת אחרי תפילתו בימים הנוראים, היה אצלו אורח של כבוד, ידע כמה ישמח הלה באתרוג הלזה. אכן פרי יפה הוא זה, ונוכל להשתמש בו בחג, הסכים פרויקה ושאל, כמה תרצה בעדו? האיכר נקב בסכום, ופרויקה נתרצה ושלם מיד את הסכום הנקוב. תיכף נכנס פרויקה לחדרו של אורחו, ומבלי אומר הושיט לו את האתרוג הנאה שהגיע זה עתה, כמו משמיים.

בבת אחת נדמה החדר כאילו התרחב וגבה לאין שיעור, עיניו של ישראל האברך נצצו בשמחה של מצוה, נראה היה שעוד רגע קט הוא ייצא במחול של מצוה, ואילו נחפו היה לבית הכנסת, היה מביט באתרוג עוד שעות ארוכות. למחרת הגיעו כל אנשי העיר לאכסנייתו של פרויקה וברחילו ורחימו קבלו את האתרוג עם שלושת המינים הנוספים מידו של האברך.

רבים העלו את ההשערה, כי לא היה זה אלא אליהו הנביא זכור לטוב, שטרם להביא אתרוג יפה ומחודר לישראלים הצדיק. מיד לאחר חג הסוכות, ארזו ישראל את צרורו, וכמו תמיד נפרד מעם מארחו ופנה אל הכפר קשיליוויץ, שם המשיך להסתיר את גדולתו הכבירה, עד אותו יום בו נתגלה אורו הבהיר, ומאו נודע בפי כל כרבי ישראל בעל שם טוב הקדוש זיע"א

צ'ין אדם לחברו

להבליג ולא לכעוס

מסופר על הרה"ק רבי יחיאל מיכל מולאטשוב זיע"א, שהיה מוכן להוציא הון עתק לקניית אתרוג, אך דא עקא לא היה לו את הכסף לכך, הוא היה עני מרוד והאתרוג המהודר עלה הון רב. הלך הצדיק ומכר את תפיליו המהודרות שעברו אליו בירושה מאביו המגיד מדרוהוביץ זיע"א, רבים היו הקופצים על התפילין המיוחסות, ורבי יחיאל מיכל קנה את אתרוג מהודר. הרבי הביא את האתרוג לביתו בפנים נוהרות. מה השמחה שקפצה עליך פתאום? שאלה הרבנית, העניות שורה בכל פינה ובבית אין פרוטה לפרוטה והרבי שמח. רבי יחיאל מיכל הסיר בעדינות את מעטה הפשתן והראה לרבנית את האוצר שרכש. הרבנית נעצה את מבטה באתרוג המבדיק וברבי המאושר, ושאלה אתה קנית את האתרוג? מהיכן היה לך כסף? מכרתי לשם כך את התפילין היקרות, השיב רבי מיכל. את התפילין שירשת מאביך, את חפץ הערך היחיד שבבית בשביל אתרוג לשבעה ימים? מרוב כאב ועגמת נפש על העניות הגדולה, לקחה את האתרוג היקר, נשכה את הפיטם והטיחה אותו ארצה. הצדיק התבונן באתרוג שנפסל והחזיר, הוא נותר עתה ללא אתרוג וללא תפילין. הוא נשא את מבטו אל אשתו הרבנית ואמר בכאב: חייב הייתי עתה לכעוס עליך מאד, אבל התפילין כבר אינן, והאתרוג גם איננו, ועכשיו רוצה היצר להכשילני בכעס, לא, לא אעשה

זאת. באותו לילה נגלה אליו אביו בחלום ואמר לו, בני, מכרת את התפילין היקרות שלי כדי לקנות אתרוג מהודר, הדבר עורר רעש בשמים, אבל המעשה השני של הבלגה על הכעס עורר רעש גדול יותר.

ההדר של הצדיק ר' אריה לוי
מספרים שערב סוכות אחד הגיע הגה"צ רבי אריה לוי זיע"א לשכונת מאה שערים בירושלים, ונכנס לאחת החנויות שעברה הסבה לסוכות, ובמקום ספרים, מוכרים ארבעת המינים. ביקש הצדיק מהמוכר לקנות אתרוג, המוכר מסר לו אתרוג, וללא בדיקה הכניס אותו למעיל הארוך שלבש, שילם ויצא החוצה. יהודי חשוב שראה את הדבר, התפלא מאוד, ניגש לר' אריה שהכיר אותו, ואמר לו: כל צעיר פה בודק את האתרוג בזוככית מגדלת, ואתה הצדיק והתלמיד חכם, הכנסת את זה לכיס המעיל שלך ללא בדיקה? אמר לו ר' אריה לוי: יש שני הידורים שכתובים בתורה: אחד "והדרת פני זקן" (ויקרא י"ט - ל"ב) ואחד "פרי עץ הדר" (ויקרא כ"ג - מ') ויהודים מוכנים להוציא על זה הרבה כסף, וזה יפה ומהודר מאוד. אבל אני לקחתי על עצמי את ההידור של "והדרת פני זקן", ואני ממחרת מכאן לבית החולים למצורעים בטלבייה, ושם אני מהדר את מצוות "והדרת פני זקן" שאני לקחתי על עצמי, ואני מקווה שאני עושה את זה באמת לשמה.

תפילולא דצדקיא

שבת קודש י"ב תשרי

הרה"ק רבי אברהם המלאך ב"ר דוב בער (תקל"ז)

הרה"ק רבי שמואל ב"ר מנחם מענדל המוהר"ש מליובאוויטש (תר"מ)

יום ראשון י"ג תשרי

הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהביטש ב"ר אברהם המלאך (תקפ"ח)

הגה"ק רבי עקיבא אייגר ב"ר משה (תקצ"ח)

יום שני י"ד תשרי

הרה"ק רבי ישראל ב"ר שבתאי מקאזוניץ (תקע"ה)

הרה"ק רבי יוסף צבי ב"ר ישראל דושינסקי (אב"ד ירושלים - תש"ט)

יום שלישי ט"ו תשרי

יעקב אבינו
 הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא ב"ר ישכר בער (תרנ"ו)

יום רביעי ט"ז תשרי

הרה"ק רבי שמעון מירוסלב ב"ר ישראל (תרנ"ו)

הרה"ק רבי צבי הירש ב"ר שלמה שפירא (דרכי תשובה - תרע"ו)

יום חמישי י"ח תשרי

הרה"ק רבי משולם איגרא ב"ר שמשון (אב"ד פרעסבורג - תקס"ב)

הרה"ק רבי נחמן ב"ר שמחה מברסלב (תקע"א)

יום שישי י"ט תשרי

הרה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה זלמן (הגאון מוילנא - תקנ"ח)

הרה"ק רבי יעקב יצחק ב"ר אשר (היהודי הקדוש - תקע"ד)

הרה"ק רבי אליעזר (יחזקאל) ב"ר יצחק פאפו (פלא יועץ - תקפ"ד)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמלאל הכהן רבינוביץ שליט"א
 מח"ס "גם אני אדור" רמזים יסודיים לתורה על המצוות.

שמיעת קריאת התורה (ז')

א) ראוי שישמעו הקריאה מתוך חומש. (לדוד אמת, למרן החיד"א, סימן ח', אות כ"ד)

ב) המנהג שהקורא עונה אמן על ברכת העולה לתורה, עם הציבור בקול רם, וממשיך בו קצת יותר מן הציבור, בכדי שיבינו שמתחיל לקרות, ויטו אוזן לשמוע, ומתחיל לקרות מיד, וטוב שיפסיק קצת בין אמן להתחלת הקריאה, שלא יהא נראה מחמת נגינת אמן שהוא דבוק אל מה שקורא. (מ"ב, סימן קמ"א, ס"ק י"ז)

ג) אם צריך לנקבו באמצע קריאת התורה, צריך להמתין ולצאת רק בין גברא לגברא, אם רק ביכולתו להשהות עצמו. (ערוך השלחן, אר"ח סימן קמ"ו, עיף א' שערים, פרק י"ב)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ
 מרת פייגא מלכה שיינברגר ע"ה
 ב"ר יהודה לייב זצ"ל
 נלב"ע י"ד תשרי תנצב"ה

לע"נ הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א
 ב"ר ישכר בער זיע"א
 נלב"ע יו"ט ראשון של חג הסוכות
 תנצב"ה